

Docent Esther Yentl Hijmans en student Xandra. Foto: Stef Stenekker

Die ene student: Xandra

Esther Yentl herkende haar vroegere zelf in haar opstandige student Xandra. Door Xandra te zien in haar kracht, voelde de student zich écht gezien en begrepen, en kwam Xandra's potentie boven.

GRONINGEN *In Die ene student vertellen docenten van het Alfa-college over studenten die hen zijn bijgebleven, hen hebben geraakt of hun kijk op het vak hebben veranderd. Dit keer docent Maatschappelijke Zorg (27) Esther Yentl Hijmans over student Xandra (18).*

„Verstopt achter haar haar, een beetje alternatief gekleed en met een capuchon over haar hoofd zat ze daar, middenin de chaos van haar nieuwe klas. Ze was niet alleen gepikeerd over het feit dat ik te laat het lokaal binnen kwam rennen. Xandra was eigenlijk altijd gepikeerd.”

„Ik herkende veel van mijn vroegere zelf in Xandra. Al snel wist ik: dit meisje heeft veel meegemaakt. We raakten in gesprek over de stempels die ze had: borderline en depressies. Over haar gescheiden ouders, haar verongelukte neef, de overleden moeder

van haar beste vriendin. Ze had de wind hard van voren gekregen. Xandra was veel afwezig. En ze deed opstandig tegen de docenten. Daarom moest ze op gesprek komen bij de loopbaanadviseur. Daar zat ze vol zenuwen. Bang om een tik op de vingers te krijgen. Maar we deden het tegenovergestelde. Ik vertelde hoeveel moois we in haar zagen. Dat ze veel potentie heeft, er veel kracht in haar schuilt. En we een vrouw zien die weet wat ze wil.”

Stempels

„Dit was nieuw voor Xandra: gezien worden in haar kracht, in plaats van als probleemjongere. Loskomen van haar stempels en eens niet onderschat worden. Ik geloofde in haar, juist omdat ze zoveel had meegemaakt. Daardoor zag ze mensen voor wie ze écht waren, begreep ze de ander, kon ze goed reageren. Voor ons was het heel

duidelijk: Xandra is gemaakt voor dit beroep. Haar eigen ervaring kon ze juist inzetten om een ander te helpen. Want je weet pas hoe licht licht is, als je weet hoe zwart zwart is. Het enige wat ze daarvoor nog mocht leren, was omgaan met de turbulentie in haarzelf.”

„Tijdens mijn eigen middelbare schooltijd kampte ik met depressies en had ik de stempel ADHD. Ik had een mentor, leraar en teamcoördinator van wie ik er mocht er zijn, volledig zoals ik was. Ze keken niet naar mijn diagnoses, maar naar hoe ik me kon ontwikkelen en naar oplossingen. Therapie mocht ik tijdens de muzieklessen volgen, die ik wat beter kon missen. En ze leerden me mijn hyperfocus in te zetten. School werd een plek waar ik veel succeservaringen beleefde. En waar ik uiteindelijk cum laude mijn diploma haalde.”

Vuurtje aangewakkerd

„Xandra weet dat ik met mijn eigen verleden haar echt begrijp en zie. Tijdens onze regelmatige coachgesprekken help ik haar in haar ontwikkeling. Ze is van een meisje dat niet wil meedoen, gegaan naar een meisje dat de groep meekrijgt. Iemand met een duidelijke visie voor de wereld. Ze is klassenvertegenwoordiger geworden, kan nu op een volwassen manier aangeven dat ze ergens moeite mee heeft, is heel betrokken bij haar medestudenten. Ik zie haar nog ver komen in het leven.”

„Een Franse filosoof zei ooit: een kind is niet een lege fles die moet worden gevuld, maar een smeulend vuurtje dat moet worden aangewakkerd. Ik heb het vuurtje bij Xandra aangewakkerd, maar ze houdt het zelf brandende. En als dat even niet lukt, geef ik met liefde nog een houtblokje.” ■